

[Saarna tekstin lukemisesta eteenpäin]

Olemme kuulleet pitkän kappaleen Luukkaan 15. luvusta. Luvusta, joka sisältää Jeesuksen omaa puhetta. Hän esittää kolme eri vertausta. Kaikissa kolmessa vertauksessa tulee Jeesuksen rakkauden sydän esille. Välillä kun tätä lukua on käytetty saarnatekstinä, on voitu lukea koko luku. Välillä on luettu ensimmäinen ja toinen vertaus, välillä toinen ja kolmas vertaus ja välillä vain yksi vertauksista, tai sitten puolet siitä viimeisestä pitkästä vertauksesta. Olen valinnut antaa lukea nyt toisen ja kolmannen vertauksen, ilman, että sen takana olisi joku ajatus. Ja saan sanoa niin kuin Hans Olof, en ole antanut lukea sitä sillä, että voisin sen selittää. Minä tunnen, että tässä Jumalan sanan paikassa on monet syvyydet. Monta kertaa on niin, että mitä vanhemmaksi tulee, niin tuntee, että sen vähemmän sitä ymmärtää. Mutta yritän kuitenkin jotain puhua sen luetun yhteydessä.

Se alkaa sen kadotetun penningin vertauksella. Ja on kirjoitettu, että vaimolla oli kymmenen penninkiä, ja hän kadotti yhden niistä. Ja hän syyttää kynttilän ja lakaisee huonetta ja etsii tätä penninkiä niin kauan kunnes hän sen löytää. Niin on ymmärretty, että tämä vaimo on seurakunta. No, mikä seurakunta? Jumalan sanassa on vain yksi Seurakunta, jonka Kristus itse on rakentanut. Kyllähän on niin sanottuja paikallisia seurakuntia, mutta sillä on toinen merkitys. Mutta Kristuksen Kirkko ja Seurakunta, niitä on vain yksi. Se, jonka olemme kuulleet, että hän rakensi sen omista opetuslapsistaan pääsiäispäivän iltana. Ja me kristityt saamme uskoa, että me olemme tulleet siihen seurakuntaan. Sen oven kautta, joka johtaa lammashuoneeseen, josta Odd myös yhtenä päivänä puhui.

Me olemme siis Jumalan seurakunnan jäsenet, me olemme tässä lammashuoneessa. Mutta voi käydä niin, että joku kadotetaan. Voi olla niin, että joku kristitty kulkee ja kantaa huonoa omaatuntoaan. Ja tuntee, että hän ei ole oikea kristitty ja hänen ei pitäisi olla lammashuoneessa. Mutta hän ei kuitenkaan halua jättää lammashuonetta.

Eikä se ole kumma, että kristitty joutuu vikaan. Senhän me olemme kaikki saaneet kokea. Ei kukaan meistä ole pystynyt vaeltamaan synnittömästi ja ilman vikaa, vaan me joudumme vikaan. Mutta välillä me emme ehkä välittömästi sitä itse huomaa, että olemme tehneet syntiä. Mutta kun saamme kuulla saarnattua Jumalan sanaa, niin se voi osua meihin niin, että me äkkiä sen huomaamme, ja silloin me haluamme tehdä parannuksen. Ja kun se tapahtuu, silloin on tämä penninki jälleen löydetty.

Mutta voi olla myös niinkin, että kristityt näkevät ja huomaavat, että kaikki ei ole hyvin tuon veljen ja sisaren kanssa. Mutta sitä asiaa ei ole niin helppo käsitellä. Mutta siitä saarnataan, kun kristityt ovat koossa. Ja se tehdään myös sillä tarkoituksella ja ajatuksella, että tämä osuisi siihen kristittyyn veljeen tai sisareen.

Mutta tässä kysymys on myös sen työn oikein tekemisestä, ettei se penninki, se kristitty, joudu yhä etämmäksi. Vertauksessa on kirjoitettu, että tämä vaimo lakaisee huonetta. Ja se osoittaa, että se penninki on vielä lammashuoneessa. Mutta tahdotaan lakaista sisään päin. Jos lakaisee ulos päin, niin voi käydä niin, että lakaisee sen penningin liian kauaksi, niin, että penninkiä ei enää löydetä. Kysymys on siitä, että tätä työtä tehdään rakkaudella ja varoen. Ja tässä kristillisyydessä on usein sanottu, että se, mikä on voitettu, se on rakkaudella voitettu. Ei se merkitse sitä, että tahtoisi kätkeä totuuden. Totuus ja rakkaus kulkevat käsi kädessä. Mutta se on kuitenkin rakkaus, joka kuitenkin vetää ihmistä, lähemmäksi Kristusta ja kristittyjä.

Olen ymmärtänyt niistä saarnoista, joita täälläkin on pidetty, että tänään on vaikeuksia muutamilla suunnilla meidän kristillisyydessämme. Ja rakkaus kristittyjen välillä jäähtyy. Siinäkin pätee se, että työtä on tehtävä niin. Nämä penningit, nämä hopeakolikot, niiden mielenlaatua ei voi aina tietää, voi

tosin aavistaa, mutta kuitenkin yritetään lakaista sillä tavalla, että vedetään näitä pennikejä lähemmäksi. Ja sitä työtä on aina tarvinnut tehdä kristillisyydessä, koota lampaita Herralle Jeesukselle Kristukselle. Ja yrittää tehdä työtä, joka yhdistää, eikä hajota.

Voin jollakin tavalla ymmärtää niitä ihmisiä, jotka eivät ole oikein voineet hyväksyä niitä neuvoja, joita sakramenttiasiaista on annettu. Tahdon kuitenkin uskoa, että siinä on rehellisyys takana, kun ne sanovat ajatuksensa ja mielipiteensä. Ei se itsessään ole väärin, että sanoo ajatuksensa ja mielipiteensä. Mutta jos huomaa, että tämä on kristittyjen yhteisiä ajatuksia vastaan, niin silloin tulisi olla varovainen levittämään omia ajatuksia muille, ja voittaa toisia omille ajatuksilleen, koska se ei ole mitään yhdistävää työtä. Se on hajottavaa työtä.

Ja minulla on vastaavia kokemuksia omasta elämästäni, eikä se ole suurimmalle osalle mikään salaisuuskaan. En minäkään ole kaikkina aikoina välittömästi voinut hyväksyä muutoksia, mutta en ole tahtonut sotia vastaan ja olen saanut kokea, että ajan kuluessa minunkin ajatukseni ja käsitykseni muuttuneet. Eikä se ole niin, että minä itse olisin voinut päättää muuttaa ajatukseni, mutta saan olla iloinen ja kiitollinen siitä, että Jumala on vaikuttanut, että olen muuttanut käsityksen. Siksi tahtoisin kehottaa teitä, joilla on ajatuksia, jotka ovat vastoin Lapinmaan ajatuksia, että yrittäkää kuitenkin rauhoittua, yrittäkää malttaa mielenne, älkää riidellä ja olko liian toimeliaat.

Ja neuvoja ei tarvitse hakea piispoilta ja papeilta. Meidän tulisi hakea neuvomme elävästä kristillisyydestä.

Tässä on kirjoitettu, että kun vaimo on löytänyt sen penningin, niin tulee iloiseksi. Hän sanoo naapureilleen ja ystävilleen. Ja varmasti kristittyjen parissa tulisi ilo tänäänkin, joka kerta kun huomaa, että joku, jolla on ollut vieraat ajatukset, että hän on muuttanut käsityksensä, ja tahtoo liittyä siihen yhteiseen ymmärrykseen.

Ja viimeisessä hän alkaa puhua miehestä, jolla on kaksi poikaa. Ja siitä on sanottu, että se käsittää kahta eri vanhurskautta. No, minkälaisia vanhurskauksia sitä on? On uskon vanhurskaus, usko Herraan Jeesukseen Kristukseen. Ei mikään muu kuin se usko voi johtaa minua taivaaseen tai autuuteen. Ja sitten löytyy semmoinen vanhurskaus, joka rakentaa omien hyvien tekojen varaan. Me voimme meidänkin aikanamme nähdä molemmat ne vanhurskaudet.

Tämä mies, jolla oli kaksi poikaa, sehän on itse Jumala. Se nuorempi tuli pyynnöllä isällensä, hän tahtoi saada osansa siitä tavarasta, joka hänelle kuuluu. Ja mitä isä silloin teki? Hän jakoi heille tavaran heidän keskenään. Ja kun hän jakoi ne, me ymmärrämme, että he saivat yhtä paljon kumpikin. Ja näistä sanoista on sanottu, että se oli sana ja sakramentti. Oikealla elävällä kristityllä on myös omana sana ja sakramentti. Mutta myös sekin, joka vaeltaa omassa vanhurskaudessa, hänelläkin on mahdollisuus ottaa vastaan sana ja sakramentti. Mutta sitä tehdään eri tavoin. Tällä nuoremmalla pojalla oli tarve saada nämä tavarat. Me uskomme, että kun hän tarpeesta pyysi niitä saamaan, niin hänellä myös oli elävä usko. Mutta hänelle tapahtui jotakin:

(Luuk. 15:13)

Ja ei kauvan sen jälkeen, kuin nuorempi poika oli kaikki koonnut, meni hän kaukaiselle maakunnalle, ja hukkasi siellä tavaransa irstaisuudessa.

Ja tämän takia tätä poikaa on kutsuttu tuhlaajapojaksi. Hän menetti siellä tavaransa. Hän menetti sen elävän uskon, jota hän kerran kantoi sydämessään. Onko täällä tänä iltana joku tuhlaajapoika tai -tytär? Kun meitä on niin monta koossa, ei ole mahdotonta, etteikö täällä olisi joku sellainen. Ja me tiedämme,

ja on mainittu, miten täällä meidän seuduillamme, täällä pohjoisessa, niin monet ihmiset, jotka tulevat kristityistä kodeista, monet ovat lapsuudessaan ja nuoruudessaan saaneet vähän maistaa kristillisyyttä, mutta rakkaus maailmaan on saanut ottaa ylliotteen. Se rakkaus on tullut voimakkaammaksi kuin kristillisuus, ja silloin on jättänyt kaiken. On hukannut sen aarteet, joka hänellä kerran oli.

Jos sinä olet täällä. Kuuntele, mitä Jeesus sanoo vertauksen jatkossa, miten tälle tuhlaajapojalle kävi. Hänellä ei ollut mikään kevyt tai kaunis tie. Mutta loppu oli kuitenkin hyvä. Kokemuksesta tiedämme, että kaikille tuhlaajapojille ja tyttärille ei käy hyvin. Harvat saavat armon palata takaisin. Mutta sinä, joka olet tullut tänne tänä iltana, ajattelen, että sinussa on kuitenkin jonkinlainen hätä, tai sinä etsit. Jokin ajatus, että tämä elämä loppuu kerran. Joku ajatus siitä, miten sielulle käy, kun kuolema tulee. Uskon, että sen ajatuksen on Jumalan Henki sinussa herättänyt. Ehkä olet tullut tänne saadaksesi jotain johdatusta. Ehkä sillä rukouksella, että Jumala sana saisi sinussa vaikuttaa, että saisit voiman palata takaisin isän huoneeseen.

Tuhlaajapoika eli irستاista elämää. Monet tekevät sillä tavoin tänään. Eletään juoppoudessa, eletään huoruudessa, ollaan epärehellisiä. Mutta sillä tiellä voi yksi ja toinen saada kokea sen, mitä tämä tuhlaajapoika koki. Että siihen maakuntaan tuli suuri nälänhätä ja hän rupesi hätäntymään. Ei tunne mitään onnea siinä tilassa, missä on. Nälkä johonkin parempaan alkaa tulla suureksi. Mutta muista Jeesuksen sanat, kun hän antaa lupauksen, että se, joka isoa ja janoaa vanhurskauden perään, hänet ravitaan. Usko siihen lupaukseen, anna Jumalan Hengen jatkaa johdattamista. Joka olet tullut näin pitkälle, uskon, että olet tullut taivaan valtakunnan vaikutuspiiriin alle, ja se on hyvä. Ei ole kuitenkaan autuaallisessa sielutilassa, mutta Jumalan sana, Pyhä Henki, on saanut aloittaa hyvän työn. Mitä sitten tapahtuu?

(Luuk. 15:15)

Ja meni pois ja suostui yhteen sen maakunnan kauppaneijään, joka hänen lähetti maakylänsä kaitsemaan sikojansa.

Tämä kuvaa jotain muuta kuin sen, mitä nämä sanat sanovat. Ja uskon, että monet, jotka ovat olleet tuhlaajapojan teillä, ovat käyneet tämän tien, että on yrittänyt alkaa parantaa elämäänsä. On lakannut viinan juomisesta. On lakannut kiroamasta. Ja huvipaikoille meneminen ei ole enää tyydyttänyt, vaan on sen sijaan jollain tavoin alkanut hakeutumaan Jumalan sanaan. Mennä yhteen tai toiseen kirkkoon, ja on ehkä alkanut vähän lukea Jumalan sanaa. Ja on ajatellut, että jos nyt muutan elämäni, olen Jumalalle mieluinen, ja silloin voin käydä rohkeasti kuolemaan. Sillä tavoin on liittynyt tähän maakunnan kauppaneijään, joka on omavanhurskaus. Omin voimin yrittää tulla kristityksi. Ei ole vielä ymmärtänyt uskon vanhurskautta.

(Luuk. 15:16)

Ja hän pyysi vatsaansa ravalla täyttää, jota siat söivät, ja ei kenkään hänelle sitäkään antanut.

Se rapa, jota siat söivät, se ei ole mitään hyvää ruokaa autuutta kaipaavalle sielulle. Sieltä ei saa sitä ravintoa, jota sydän ja sielu kaipaa. Ehkä tulee vain vielä onnettommaksi tilassansa.

(Luuk. 15:17)

Mutta kuin hän mielensä malttoi, sanoi hän: kuinka monella minun isäni palkollisella on kyllä leipää, ja minä kuolen nälkään!

Hän alkoi ajatella niitä kristittyjä, joita nuoruudessaan tunsu. Hän alkoi ajatella kristittyjä vanhempiaan ja kristittyjä sukulaisiaan, ja niitä toisia kristittyjä, jotka olivat ehkä hänen kotipaikkakunnallaan, jossa

hän asui. Ja hän alkoi katsomaan heitä, että he olivat onnellisia ihmisiä, ja samalla hän itse oli onneton ja nälkiintymässä. Hän piti että kristityillä oli ruokaa yltä kyllin, ei luonnollista ruokaa, vaan hengellistä ruokaa.

Heillä oli yksinkertainen esikuva. Ei mitään koreutta ulospäin. Mutta heidän sisimmässään oli ilo ja tyytyväisyys, he saattoivat uskoa koko sydämestään olevansa Jumalan lapsia, ja kaikki heidän syntinsä oli anteeksi annettu.

Mutta se tuhlaajapoika, vaikka hän oli yrittänyt muuttaa elämänsä, niin hän tunsi, että hän ei ollut saanut syntejään anteeksi. Ehkä hän oli uskonut väriin julistajiin, jotka olivat kehottaneet häntä enemmän rukoilemaan, lukemaan enemmän Jumalan sanaa ja uhraamaan omaisuutta hyväntekeväisyyteen. "Eihän Jumala voi sulkea silmiänsä sellaiselle hyvän teolle. Kyllä hän ottaa sinut taivaaseensa." Mutta hän tunsi kuitenkin, että se ei antanut sitä hänelle, mitä hän halusi.

Ja hän nousee ylös ja menee isänsä tykö ja sanoen isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä. Hän oli tehnyt syntiä taivasta vastaan. Voiko taivas olla elävä kristillisuus? Minä uskon sen. Hän oli tehnyt toiset kristityt murheellisiksi, koska hän oli jättänyt sen kalliin aarteeseen, joka hänellä oli. Hän tunsi, että hän oli tehnyt syntiä heitä vastaan. Mutta hän oli tehnyt syntiä myös Jumalaa ja Isää vastaan, joka on taivaassa. Ja sanoo, että hän ei ole enää mahdollinen hänen pojakseen kutsua: tee minua niinkuin yhden palkollisistas.

Ajattelen, että hänen ajatuksensa oli, että saisi olla niin kuin yksi yksinkertaisimmista kristityistä, kaikkein vähiten pidetty kristitty. Ainoastaan saisi rauhan sydämeen ja omaantuntoon, ja jaksaisi uskoa synnit anteeksi. Uskon, että monet ovat kulkeneet tämän tien. He ovat kokeneet tämän kokemuksen. Vaikka suurin osa kuulijakunnasta täällä ehkä on ollut kristittyjä aina nuoruudesta tai lapsuudesta asti. Mutta uskon kuitenkin, että monet ovat käyneet tuhlaajapojan teillä, monet tunnistavat itsensä tästä Raamatun tekstistä.

(Luuk. 15:20)

Ja hän nousi ja tuli isänsä tykö. Mutta kuin hän vielä taampana oli, näki hänen isänsä hänen, ja armahti hänen päällensä, ja juosten lankesi hänen kaulaansa, ja suuta antoi hänen.

Hän oli vielä taaempana. Hän tunsi kristityksi tulemisen ja palaamisen isän huoneeseen mahdolliseksi. Isän huone oli niin kaukana, siihen ei ulottunut. Hän tunsi sen niin. Mutta jollakin tavoin Jumala tuli häntä vastaan. Hän lankesi hänen kaulaansa, ja suuta antoi hänelle.

Uskon, että hän sai jollain tavoin tuntea, että kuitenkin Jumala minua rakastaa. Hän tunsi, että Isä tahtoo häntä syleillä, ja antaa hänelle suuta. Tätä on kutsuttu Isän suunannoksi. Ja koska Isä oli osoittanut niin suurta rakkautta häntä kohtaan, ehkä me ajattelemme siinä, että nyt Isä on antanut hänelle anteeksi, mutta ei ollut vielä niin, että hän olisi tullut elävään uskoon ja saanut armon Isän puolesta. Mutta se (jos se on vain se), että on saanut vakuutuksen, sisäisen vakuutuksen, "Nyt tiedän, mistä löydän elävän kristillisyyden. Nyt tiedän, mistä voin saada apua. Nyt olen vakuuttunut siitä, ketkä ovat totisia Jumalan lapsia", se voi antaa määrättyä iloa, mutta samalla se voi myös herättää murhetta: "Minä tiedän, mistä apu löytyy, mutta en ole vielä ottanut vastaan sitä apua."

Jeesus tahtoo tässä jatkossa johdattaa tätä tuhlaajapoikaa vielä pidemmälle, mutta muutamat eivät ole tulleet johdatetuiksi. He ovat jääneet tähän tilaan. He ovat tunteneet Isän suunannon, mutta he eivät ole nöyrytyneet niin paljon, että ovat antaneet Jumalan seurakunnan tuntea hänen hätänsä. Mutta tämä poika sanoo:

(Luuk. 15:21b)

isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä, ja en ole mahdollinen tästedes sinun pojakses kutsuttaa.

Hän kertoo tässä jälleen saman synnintunnustuksen, jonka hän tässä edellä vertauksessa sanoi. Mutta tässä kohdassa Isä antaa tehtävän palvelijoilleen:

(Luuk 15:22b)

tuokaat tänne ne parhaat vaatteet, ja puukeaat hänen yllensä, ja antakaat sormus hänen käteensä, ja kengät hänen jalkoihinsa,

Ja isän palvelijat, ne ovat kristityt. Ne, joilla on Jumalan puolelta valta julistaa synnit anteeksi. Ja kristityillä on se valta. Jumala on antanut heille sen vallan. He eivät ole sitä tyhjästä itse ottaneet, vaan Herra Jeesus antoi heille sen vallan ylösnousemisensa jälkeen. Ja sitä me kutsutaan avaintenvallaksi, josta myös näinäkin päivinä on puhuttu. Jeesus sanoi opetuslapsilleen silloin: "Niille, joille te synnit annatte anteeksi, niille ne ovat anteeksi annetut." Jeesuksen ensimmäiset opetuslapset saivat tämän vallan. Ne opetuslapset, joista hän rakensi seurakuntansa, ja seurakunnalla on edelleenkin nämä side- ja päästöavaimet, joista päästöavaimia tulee ahkerasti käyttää, pitää olla niitä nopea käyttämään, ja hidas käyttämään sideavaimia.

Ja se on niin, että kun syntinen kääntyy Jumalan lasten puoleen Jumalan seurakunnassa, ja sanoo: "Minä haluan tulla kristityksi, mutta tunnen, että minulla on niin paljon syntejä, onko minun mahdollista saada armoa ja anteeksiantamusta?" Juuri siinä kohdassa Jumalan palvelijat tulevat esille, ja saarnaavat sen kaikkein ihanimman evankeliumin: "Sinun tulee uskoa, että syntisi on anteeksi annettu Jeesuksen nimessä ja veressä."

Vähän kokemuksia on minultakin nuoruuteni ajalta. Vaikka en ollut tuhlaajapoika, mutta ehkä enemmän kadotettu penninki, mutta tunnen kuitenkin joitakin asioita tästä tuhlaajapojan vertauksesta. Juuri sen, mikä ilo se oli, kun kristityt saarnasivat minulle syntini anteeksi. Silloin tunsin, että minut puettiin Kristuksen vanhurskautella. Minulla ei ollut enää omaa vanhurskautta, johon minä aikaisemmin olin yrittänyt pukeutua, vaan minä sain jättää kaikki sen vanhan, ja sain uudet vaatteet.

Palvelijat saavat myös kehotuksen panna sormuksen hänen käteensä ja kengät hänen jalkaansa. Sormus on rakkauden merkki, ja se sormus kädessä on tullut myös näkyviin, kun kristitty on saanut elävän uskon. Hän tahtoo osallistua kristillisyyden työhön. Hän tuntee rakkautta toisia ihmisiä kohtaan. Hän toivoo, että toisetkin ihmiset tulisivat osallisiksi samasta onnesta kuin hän itse. Ja silloin tahtoo osallistua siihen työhön, riippumatta siitä, minkä tehtävän saa seurakunnassa, ja seurakunnassa on paljon tehtäviä. Olemme nähneet näinäkin kokouspäivinä, kuinka kristityt ovat olleet työssä. Muutamat ovat saarnanneet Jumalan sanaa, toiset ovat palvelleet käsillään. Ja kaikkia tarvitaan kristillisyyden työssä, mutta se on Kristuksen rakkaus, joka vaikuttaa, että haluaa sitä tehdä. Ja tämä tuhlaajapoika sai myös kengät jalkoihinsa. Tämä koskee vaellusta, ja vaelluksen aikana tarvitsemme paljon neuvoja. Ehkä erikoisesti silloin, kun on juuri tullut kristillisyyteen ja saanut uskon, silloin tarvitsee varmasti paljon neuvoja. Välillä kysyy itse neuvoa, välillä kristityt voivat antaa neuvoja ilman, että on kysynyt. Mutta nämä kengät tarvitaan jalkoihin.

(Luuk 15:23)

Ja tuokaat syötetty vasikka, ja tappakaat se, ja syökäämme ja riemuitkaamme;

Ei ole niin helppo ymmärtää tätä jaetta. Hänhän oli jo saanut syntinsä anteeksi. Kristuksen sovintoveri oli ollut siinä ja puhdistanut hänen syntisen sydämensä. Kuitenkin tässä on kirjoitettu, että tuokaa syötetty vasikka ja tappakaa se. Tahdon muistaa, että olen kuullut sen suurin piirtein näin, ehkä tämä ensimmäinen tapahtuu joskus pienemmässä piirissä, missä yksi, kaksi tai muutama on koossa. Mutta silloin kun tämä syötetty vasikka tuodaan ja tapetaan, silloin se tapahtuu seurakunnassa. Ja kun näin suuri asia on tapahtunut, että ihminen on tullut uskoon, niin seurakunnan tarvitsee myös saada tietää se, että tämä ihminen on tehnyt parannuksen, on uskonut syntinsä anteeksi, mutta hänellä on halu myös kuulla seurakunnan todistuksen siinä. Ajattelen, että silloin tuodaan se syötetty vasikka ja tapetaan. Me puhumme muissa yhteydessä tapetusta Jumalan Karitsasta, eikä se käsitä samaa asiaa.

(Luuk 15:24)

Sillä tämä minun poikani oli kuollut, ja virkosi jälleen: hän oli kadonnut, ja on taas löydetty; ja rupesivat riemuitsemaan.

Varmasti tulee suuri ilo Jumalan seurakuntaan, kun syntinen katuu ja saa armon uskoa. Tänään ei tule kristillisyyteen mitään suuria joukkoja, niin kuin ennen kun on tapahtunut, kun oli heräyksen aikoja. Mutta se tapahtuu, eikä niin harvoin, että yksi siellä ja toinen täällä, saamme sanomia, että he ovat tulleet uskoon. Mutta ilo tulee Jumalan seurakuntaan. Jos joku on tehnyt parannuksen Kiirunassa, niin he iloitsevat siellä. Ja kun me saamme kuulla siitä Luulajassa, niin me iloitsemme siitä siellä. Koko Jumalan seurakunta iloitsee niistä sanomista. Me haluaisimme kuulla useammin niitä uutisia, mutta kaikki on Jumalan käsissä.

Mutta tässä on myös vanhempi poika. Ei hän pyytänyt saada osaansa tavarasta. Hän oli pellolla, kun se nuorempi poika palasi takaisin Isän huoneeseen. Ja hän kuuli sieltä laulun ja hypyt. Siellä oli ilo, ja hän ihmetteli, mikä aiheutti tämän ilon.

(Luuk. 15:26-27)

Niin hän kutsui yhden palvelioistansa ja kysyi: mikä se on?

Niin se sanoi hänelle: sinun veljes tuli, ja isäs antoi tappaa syötetyn vasikan, että hän sai hänen terveenä jälleen.

Me ajattelemme, että sen vanhemman veljenkin olisi pitänyt tulla iloiseksi, mutta niin ei ollut. Hän vihastui, eikä tahtonut mennä sisälle siihen huoneeseen. Kuitenkin hänen isänsä meni ulos ja pyysi häntä tulemaan sisälle.

Tämä vanhempi poika, me uskomme niin, että sillä kuvataan sitä toista vanhurskautta. Hän vihastui siitä, kun hän näki, että se, joka oli tuhlassaan tavaransa, sai tuntea sellaista iloa. Hän tunsikin jonkinlaista kateutta, ettei hän saanut tuntea samaa asiaa, vaikka oli elänyt kunnollisempaa elämää. Ja hän sanoi:

(Luuk. 15:29b)

katso, niin monta vuotta minä palvelen sinua, ja en ole koskaan sinun käskyäs käynyt ylitse, ja et sinä ole minulle vohlaakaan antanut, riemuitakseni ystäväini kanssa.

Hän kerskaa itseänsä siitä hyvästä elämästä, jota hän oli elänyt. "Minä olen palvellut sinua, enkä ole koskaan rikkonut käskyäsi." Niin omavanhurskaus sanoo. Itsensä tunteva kristitty ei voi sitä tuntea, että en olisi koskaan käskyäs käynyt ylitse. Me tunnemme, että me niin monta kertaa rikomme Jumalan käskyt. Siksi me tarvitsemme Jumalan armoa, me tarvitsemme Herran Jeesuksen Kristuksen.

Se vanhempi poika syyttää isäänsä:

(Luuk 15:29b-30)

et sinä ole minulle vohlaakaan antanut, riemuitakseni ystäväini kanssa. Mutta että tämä sinun poikas tuli, joka tavaransa on tuhlanut porttoin kanssa, tapoit sinä hänelle syötetyn vasikan.

Me kuulemme selvästi, kuinka hän syyttää isää, ja hän ottaa esille nuoremman pojan synnit. Silloin isä sanoo hänelle:

(Luuk. 15:31b)

poikani! sinä olet aina minun tykönäni, ja kaikki mitä minun on, se on sinun.

Se ehkä kuulostaa siltä, että isä kuitenkin hyväksyy vanhemman pojan kristillisyyden. Hän sanoo: "kaikki mitä minun on, se on sinun." Miten meidän tulee tämä ymmärtää? Ajattelen, että jos palaamme vertauksen alkuun, niin me kuulemme, että isä jakoi tavarat pojilleen. He saivat kumpikin yhtä paljon. Molemmilla oli sana ja sakramentti käsillään. Ja sitä isä tarkoittaa tässä, että kaikki mitä minun on, se on sinun. Sinulla on vielä mahdollisuus saada itsellesi sana ja sakramentti, en minä tahdo sitä sinulta kieltää, mutta sinun täytyy itse ottaa se vastaan, ja tuntea tarpeen sen vastaanottaminen.

(Luuk. 15:32)

Niin piti sinunkin riemuitseman ja iloitseman; sillä tämä sinun veljes oli kuollut ja virkosi jälleen, hän oli kadonnut ja on taas löydetty.

Se päättyi liian hyvin tälle tuhlaajapojalle. Jälleen se, mitä aikaisemmin sanoin. Jos sinä olet täällä, joka olet kokenut tuhlaajapojan kokemukset, ja olet edelleen niillä teillä. Tässä näet Jumalan sanan lupauksen sille katuvaselle. Tie taivaaseen ei ole suljettu, ota vaarin mahdollisuudesta, kun se sinulle annetaan, kääntyä kristittyjen puoleen. Tule esiin toivomuksellasi, että haluat kuulla syntien anteeksiantamuksen todistuksen. Nyt on se mahdollisuus. Me emme tiedä, kuinka huomenna on. Me saamme monta kertaa kokea, kuinka elämän lanka voidaan äkkinäisesti katkaista. Olemme kuulleet siitakin mainittavan näissä seuroissa. Muutamalta se leikataan poikki, ja he menevät onnettomaan kuolemaan. Me emme toivo sitä kenellekään, joka nyt istuu ja kuuntelee, että hän saisi sen osakseen. Rohkene uskoa. Usko sinäkin kristitty, vaikka tunnet, että tielläsi ja matkallasi on niin monet epäonnistumiset, mutta usko kuitenkin, että olet Jumalan lapsi. Usko nytkin koko sydämeestäsi, että synnit, vajavaisuudet ja epäonnistumiset on anteeksi annettu, ja ne on anteeksi annettu Jeesuksen sovintoveren voimalla. Jeesuksen sovintoveriä tarvitaan saadakseen tuntea sovintoveren voimaa.

Vanhassa testamentissa on kerrottu, että Jumala antoi nahkavaatteet ensimmäisille ihmisille.

Nahkavaatteiden saamiseen vaaditaan veren vuodatus. Sekin kuvaa teurastettua Jumalan karitsaa. Herra Jeesus Kristus, joka ripustettiin ristille, se oli minun ja sinun tähden. Hän otti kaikki meidän syntimme päällensä. Siinä hän oli kaikkein suloisin, vaikka hän kärsi ja tunsu suurta tuskaa, mutta siinä tulee hänen rakkautensa esiin sinua ja minua kohtaan. Katsokaamme aina sitä kuvaa, siinä on meidän onnemme ja autuutemme.

Antakaa minullekin anteeksi. Tunnen itseni niin monta kertaa kelvottomaksi tähän työhön. Tunnen, että en ole aina oikea esikuva. Tunnen, että olen ollut huolimaton niin monessa, on puhunut aivan liian vähän kristillisyyden puhetta. On paljon helpompi puhua niitä maallisia asioita. Eikä aina ole ollut oikea esikuva kotielämässä. Kärsimättömyys esiintyy monta kertaa, ja haavoittaa niitä, joita eniten rakastaa. Siksi minä tarvitsen juuri tätä kristillisyyttä.